

Dobrodružství Adama Cibulky

Martina
D. Moriscoová

Detektor kovů

DOBRODRUŽSTVÍ
ADAMA CIBULKY

Detektor kovů

Martina D. Moriscoová

1. AHOJ VŠICHNI

Ahoj všichni!

Zdravim vás a jsem vážně nadšený, že jste tady, protože jestli jste se rozhodli, že si přečtete moje vyprávění, možná byste mohli uvažovat i o tom, že byste mohli být moji kamarádi. To mě hrozně, ale hrozně moc těší. Kamarádů nikdy není dost a já si všech mých kámošů doopravdy děsně vážím.

Napřed bych vám ale měl říct alespoň něco málo o sobě, abyste věděli, s kým máte tu čest.

Jmenuji se Adam, je mi jedenáct a baví mě sportovat, tancovat a hledat poklady.

Co se týká vlasů, tak těch mám až moc a jsou neposlušné až kam. Ano, je to s nimi tak, že mě někdy celkem štvou. Kroutí se jako hadi a

nejdou nikdy pořádně učesat, proto z nich opravdu velkou radost nemám. Už asi tušíte, že jsou vážně dost kudrnatý.

Vtipné je, že mám stejnou barvu očí jako vlasů, světle hnědý.

Takže abych ten popis shrnul, i když z vlasů moc nadšený nejsem, mám jiné přednosti, o kterých bych mohl mluvit docela dlouho. Třeba mám velikou radost z každého kotrmelce, co jsem kdy udělal. A že mi ty kotmelce perfektně jdou, baví mě je dělat čím dál tím víc.

Taky mám radost z každého pěťáku, který jsem kdy našel. Učím se tance, co jsem viděl na Fortnite a taky na youtube.

Ještě nevím, jestli bych neměl napsat Ježíškovi, aby mi přinesl i jednu skvělou hru na Playstation. Ta hra se jmenuje ‚Just dance‘. Já Playstation nemám, ale má ji můj brácha a mohl bych si, s jeho dovolením, tu taneční hru u něj na té jeho herní konsoli pustit. Je s tím jen

jediný problém, a to ten, že ta hra je děsně drahá a naši mi ji nemůžou koupit.

Nebo si to alespoň myslím, že nemůžou, protože pořád dokola říkají: „Na blbosti nemáme peníze, napiš si Ježíškovi!“

Tím pádem si nejsem jistý, jestli po nich tu hru můžu žádat. Abych to teda celé znova shrnul: když jí ještě před Vánoce budu chtít, budu ji muset připsat do seznamu pro Ježíška a doufat, že na ní bude mít peníze alespoň on.

Jestli chcete namítnout, že Ježíšek neexistuje, klidně můžete. Ale u nás, v naší rodině, se seznam pro Ježíška píše každý rok. Já na něj chci věřit pořád, a už jsem se dávno rozhodl, že mu budu psát každý rok, i když jednou vyrostu a budu dospělý.

Ostatně ať si každý říká, co chce.

Ještě mě napadlo, že bych si mohl přát detektor kovů, který je o moc levnější než tahle hra. Už jsem se díval na internet a nějaké detektory jsem tam zahlédl. Docela mě zaujaly a od té doby nad tím přemýšlím. Když bych ten detektor měl, mohl bych s ním najít spoustu peněz a koupit si za ně všechno, co potřebuji, třeba zrovna tu hru ‚Just dance‘.

Začínám mít takový pocit, že tenhle nápad s detektorem, je asi úplně nejlepší nápad, jaký mě v poslední době napadl...

2. CESTOU DO ŠKOLY

Dnes se nebudeme učit. Je poslední den školy a já si jdu jenom vyzvednout vysvědčení.

Ani bych tam jít nemusel, ale rodiče to moje výzo opravdu vážně zajímá. Táta mi řekl, že když bude pěkné, dostanu od něj taky pěkné kapesné. Jenže zatím nevím, jaké vlastně bude, a proto ani netuším, jak pěkné kapesné měl můj táta na mysli.

Naše třídní učitelka nám totiž dopředu žádné známky neprozradila, a mě tím pádem čeká stejné překvapení (asi jako naše).

V naší škole můžete dostat známky různé. Od jedničky do desítky. Desítka se ale dává jen vzácně. Většinou ji dostane jenom jeden ze třídy, především ten, kdo je nejrychlejší. To já nikdy nejsem.

Jedině snad v matematice.

Občas se mi poštěstí mít správný výpočet jako první, ale na to musím mít zrovna dobrý den. Ten den mi to musí perfektně myslet. Ano, musí to být opravdu speciální den. Ty se dějí, ale málo.

Párkrát jsem je zaznamenal, když jsem se vzbudil, a hned jak jsem otevřel oči, už jsem věděl, že tenhle den je právě dnes. Jednoduše jsem se cítil skvěle. Ale jak říkám, nemůžu počítat s tím, že se každý ráno vzbudím a budu mít suprový den.

Pročež by mě vůbec nenapadlo, ani ve snu, že bych mohl dostat desítku z matiky i na vysvědčení. Na to bych musel bych mít pořád šťastný dny a pořád jenom samý desítky i během školního roku, což jsem právě nikdy neměl.

Když tak nad tím přemýšlím, nedostal jsem za celý svůj život žádnou desítku na vysvědčení, a to už jsem ta vysvědčení dostal nejmíň čtyři. Dneska k těm čtyřem přidám i moje páté vysvědčení, takže uvidíme.

Ano, máte pravdu, mohl bych třeba dostat desítku z tělocviku, protože dělám sportovní gymnastiku a v běhu jsem dokonce nejrychlejší ze třídy, jenže potíže je v tom, že mě nebaví hrát volejbal, a ten hrajeme v naší škole celkem často.

Asi to bude tím, že volejbal je sport pro každého a nepozná se při něm, jestli neumíte kotrmelec. V naší třídě je opravdu hodně dětí, které by kotrmelec neudělaly, ale volejbal jim jde perfektně. Proto je pro učitele lepší nechat hrát žáky ve

škole volejbal, než se snažit naučit všechny ty nešiky nějaké super prvky z gymnastiky.

Kromě toho bych ještě dodal, že nemám rád psaní dlouhých slohových prací a už vůbec nesnáším slovní rozbory. Zatím totiž ještě nepochopím, k čemu jsou rozbory dobré. Z toho důvodu je vždycky nějak odbydu, i když bych ani nechtěl. Na začátku se snažím soustředit, ale když je těch slov hodně pohromadě, nějak se v nich ztratím, a pak, dřív, než mě nezačne bolet hlava, dokončím ten rozbor jen tak rychle od oka. Většinou mám půlku dobře, což je dobré, ale vlastně jenom průměrné, což zase tak skvělé není.

Určitě jsou ty rozbory k něčemu dobré, jenom musím teprve přijít na co.

Teď, mezitím co jsem vám o sobě alespoň něco řekl, už jsem došel až ke škole, a je docela zbytečné přemýšlet nad tím, jaké známky na vysvědčení dostanu. Za chvíli ho stejně budu držet v ruce a rovnou si to tam všechno přečtu.

Je za pět osm. Jsem tu přesně včas!

Stoupnu si k Manuelovi, protože přišel ve stejnou chvíli jako já.

„Čau, jak ses dneska vyspal?“ zeptám se.

Odpoví mi až cestou po schodech, neboť otevřeli bránu a dav spolužáků nás v několika vteřinách dovlekl přímo ke

schodišti. Musíme se dostat do třetího patra, kde máme třídu.

„Vyspal jsem se celkem dobře, i když do postele jsem si šel lehnout hodně pozdě. Brácha tajně hrál jednu strašně pěknou, ale násilnou hru na počítači a já se mu díval přes rameno. Málem jsem usnul vestoje.“

„Jo? A co tam bylo za násilí?“ jsem docela zvědavý.

Jenže jemu se nechce nějak dopodrobna nic moc popisovat.

„To není pro malý děti!“ odbyde mě.

Jsme akorát přede dveřmi do naší třídy.

On má staršího bráchu, stejně jako ho mám já, ale na rozdíl ode mě má ještě mladší ségru.

Náhodou o násilných hrách, kde se jenom střílí, něco vím. Vždyť i já mám staršího bráchu, co hraje střílečky. A ve Fortnite, který pro změnu zase hraju já, se taky kromě tancování střílí. Zeptal jsem se ho hlavně proto, abych z něj dostal kloudný slovo. On je totiž hrozný bručoun.

Mě ani tak moc nezajímá střelení, jako mě spíš zajímá hlavně ten tanec! Střelení bez tance je nuda.

Ve třídě už jsou všichni kromě Alessandra. To je normální, on totiž chodí každý den nejmíň o dvacet minut později. Nikdo přesně neví proč, protože bydlí přímo v našem městečku a vůbec to nemá daleko od naší školy, ale nějak už se o tom nemluví. Jednoduše to tak je.

„Dobrý den, děti!“

„Dobrý den, paní učitelko!“

„Než nám přijde náš opozdilec Alessandro, můžeme si, děti, popovídat o tom, jaké máte plány na prázdniny,“ navrhně paní učitelka hned, jak zazvoní na začátek hodiny.

V první lavici se hlásí Melissa.

3. VE TŘÍDĚ

„Ty už, Melisso, víš, co budeš dělat o prázdninách?“ vybídne paní učitelka spolužačku, aby nám něco pověděla.

„Ano, pojedu k babičce na Sicílii,“ vychrlí ze sebe Melissa.

„To jsou moc pěkné plány,“ pochválí ji paní učitelka. „Je tady ve třídě ještě někdo, kdo pojede k babičce?“

Přihlásí se půlka třídy a já taky. Paní učitelka se ptá jednoho po druhém, kde bydlí jejich babičky. Každý z mých spolužáků ji má někde úplně jinde.

Katia v Rumunsku v Bukurešti, Isabella v Irsku v nějaké vesnici blízko Dublinu, Marie v Polsku u Varšavy, Pietro v Peskaře v Abruzzu a já, já mám babičku v Česku, v jedné Lhotě. To ale říkat nebudu, protože by na mě koukali divně, a tak radši řeknu, že to je kousek od Prahy. Nakonec je to skoro pravda.

„Já k babičce pojedu až v srpnu,“ stačím říct nahlas před celou třídou, když vtom někdo zaklepe na dveře.

Je to Alessandro.

Jak už jsem vám říkal, to je ten týpek, co chodí pořád všude pozdě. I dnes přišel s přesným dvacetiminutovým

zpožděním. Jako vždycky. Nevylepšil svůj příchod ani v poslední den školy.

„Ahoj Alessandro, už tady na tebe čekáme, posad' se na své místo a já vám rozdám vysvědčení,“ řekne v klidu paní učitelka.

Je sice fajn, že už Alessandro přišel, ale mě mrzí, že je díky jeho příchodu i konec povídání o tom, co kdo bude dělat o prázdninách. Docela by mě zajímala ta zbylá půlka třídy. Celý červenec budu tady v Ladispoli, protože k babičce do Česka pojedu až v srpnu. Tím pádem jsem naprosto bez plánu. Jediné, co mě napadlo je, že bych se třeba mohl sejít s někým ze třídy a mohli bychom společně něco zajímavého podniknout. Jinak budu trávit půlku prázdnin sám, což by byla pěkná nuda a rozhodně bych nerad tak dopadnul.

Už jsem nad tím dnes ráno přemýšlel a přišel jsem na to, že musím nějak zjistit, než se za chvíli rozejdeme a bude po škole, kdo zůstává v městečku a je stejně jako já plonkovej.

Pak už bychom se snadno mohli na něčem domluvit.

„Adame, Adameeee...“
slyším hlas paní Sole. Tak se
jmenuje naše učitelka, je to
Maria Rosaria di Sole, neboli
Sluníčková. Ale teď budou
prázdniny, takže to její jméno
můžete s klidem hned
zapomenout.

„Haló, poslední malou
chvilku pozornosti, prosím,
pak už je doopravdy konec
školy,“ dodá s úsměvem.

Vlastně se směje tomu, jak
jsem se zamyslel a tři vteřiny
nevnímám, a zároveň s ní se
směje i celá třída. Jindy by mě
to trochu štvalo, ale dnes mě nemůže vůbec nic rozhodit.

Jsem první v abecedě a mám čestné místo prvního dojít si
pro vysvědčení.

Zvednu se a jdu.

„Byl jsi tento poslední půlrok opravdu šikovný, Adame,“
chválí mě učitelka Sole, když mi dává do ruky lejtro, kvůli

kterému jsem musel, po celý školní rok skoro každý den ráno vstávat v půl sedmý z postele.

Poděkuju a vrátím se s tím papírem do své lavice.

Normálně bych se asi hned podíval, jaké známky jsem nakonec dostal, jenže když potřebuju rychle zjistit, kdo z mých kámošů zůstává do konce července v Ladispoli, nemám na nějaké studování známek ani klid ani čas.

Tohle městečko je totiž dost velké na to, abyste nemohli jít ven sami, a přitom akorát tak velké na to, aby vás rodiče, alespoň s kamarádem, ven pustili. Z toho vyplývá, že když seženu minimálně jednoho nebo i dva lidi, budu si moct trajdat kde budu chtít.

Když ale neseženu nikoho, budu sedět doma zavřený u televize, nebo připojený k internetu jenom s kamarádama z počítačových her. To mě sice hodně baví, ale kdoví, jestli přes léto bude vůbec někdo on-line. I to je totiž přes léto ohrožený.

Nejenom mě, ale snad úplně všechny, digitální hry ohromně baví, jenže k létu se tyhle ty zimní aktivity zrovna moc nehodí. Kdo může, ten je prostě venku.